

РЕШЕНИЕ

№ 266

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 1-ВИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и трети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Елизабет Петрова

Членове: Катерина Рачева
Мария Райкинска

при участието на секретаря Теодора Т. Ставрева
като разгледа докладваното от Елизабет Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20231000500196 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение от 18.11.2022г по гр.д. № 2564/2020г СГС, ГО, I-7 състав е отхвърлил предявения от М. М. С. против Прокуратурата на Република България иск за заплащане на сумата от 30 000лв- претендирано обезщетение за неимуществени вреди, на осн. чл. 2в от ЗОДОВ , претърпени от нарушено право на безплатна служебна защита във връзка с отказ на служебни лица при ответника да приложат чл.3 от Директива 2016/1919 на ЕС и чл.6, пар.3, буква С от ЕКПЧОС.

Решението на СГС се обжалва с въззивна жалба от ищеца М. С., изцяло. Въззивникът поддържа, че решението е незаконосъобразно и съдът не се е произнесъл по неговото оплакване, че не му е бил назначен адвокат по посочените директиви. Поддържа, че не е бил уведомен за назначения му служебен защитник, че не е бил съгласен същият да го представлява, че е претърпял от това неимуществени вреди. Моли решението на СГС да бъде отменено и да се постанови ново, с което предявеният иск да бъде изцяло уважен.

Въззиваемата страна – ответникът пред първата инстанция Прокуратурата на РБ не депозира писмен отговор по жалбата.

В о.с.з. въззивникът М. С. не се явява и не се представлява.

Въззивникът депозира писмена защита по делото, от тълкуването на която съдът възприема извод, че въззивникът моли решението на СГС да бъде отменено, а предявеният от него иск – уважен като изцяло доказан.

Въззиваемата страна Прокуратура на РБ се представлява в о.с.з. от прокурор С., който оспорва жалбата и моли решението на СГС да бъде потвърдено. Същият поддържа, че на ищеца е осигурена безплатна правна помощ, поради което оплакванията му са неоснователни.

Софийският апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл.269, изр.2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от посоченото от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл са задължителните указания, дадени от ВКС по тълкуването и приложението на закона с ТР №1/2013г на ОСГТК – т.1.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Като краен резултат, първоинстанционното решение е частично неправилно по съображения, изложени във въззивната жалба.

По делото се приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищецът е предявил искове за ангажиране на имуществената отговорност на държавата, чрез нейни процесуални субституенти – органите, причинили твърдяните вреди на ищеца- поради несъобразяване на правото на ЕС при правораздавателна дейност.

В исковата си молба и уточненията към нея ищецът поддържа, че по пр.пр. № 33392/2019г по описа на СРП му е отказано осигуряване на безплатна правна помощ, което противоречи на Директива 2016/1919 на ЕС- чл.3 и чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС.

Ответникът оспорва иска, като възразява, че на С. е осигурен служебно назначен защитник, за което С. не е възразил. Възразява още, че дори и да е допуснато нарушение на правото на ищеца на безплатна правна помощ, то е от категорията на отстранимите нарушения и не е съществено нарушение на правото на ЕС. Възразява още, че оплакванията на ищеца може да касаят само евентуалната възможност да заплати предоставената правна помощ при осъдителна присъда. Възразява, че ищецът не доказва претърпени вреди и оспорва предявеният иск по размер.

Видно от представеното постановление за допускане на правна помощ от 16.08.2019г на разследващ полицаи при 05 РУ-СДВР е допуснато оказване на правна помощ на М. С. по досъдебно производство ДП № 1626/2019г по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр. № 33392/2019г по описа на СРП, като е разпоредено да се изпрати искане до САК за определяне на служебен защитник. Защитата е допусната поради това, че С. е задържан и на осн. чл.94, ал.1, т.6 от НПК.

Видно от постановление от 16.08.2019г адвокат А. от САК е назначен за служебен защитник на М. С., на осн. чл.94, ал.1, т.6 от НК, чл.199 от НПК, чл.21, т.3, чл.25, ал.1 и чл.26, ал.2 от ЗПП.

По делото не е спорно, а и се установява от представеното постановление за привличане обвиняем по досъдебно производство ДП № 1626/2019 г по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр. № 33392/2019г по описа на СРП, че на 16.08.2019г М. С. е привлечен като обвиняем за престъпление по чл.325, ал.4, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК. Постановлението е предявено на С. в присъствието на защитник- адв.А. от САК.

Видно от представения протокол за предявяване на разследване от 05.06.2020г материалите по досъдебно производство ДП № 1626/2019г по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.№33392/2019 г. по описа на СРП, са предявени на обвиняемия М. С., като е удостоверено, че същият отказва да се запознае с ДП, а протоколът е подписан от неговия защитник.

Представено е искане от 14.01.2020г, с което М. С. е искал от СРП да му бъде назначен безплатен служебен защитник по пр.пр. № 33392/2019 г по описа на СРП, за което е представил декларация по чл.83, ал.2 от ГПК. Заявява, че не желае, ако бъде осъден, да дължи заплащане на правната помощ. Заявява, че като социално слаб има право на безплатен адвокат.

На отправеното искане С. получава отговор от СРП от 21.01.2020г, че по досъдебно производство ДП № 1626/2019г по описа на 05 РУ-СДВР вече има назначен защитник в лицето на адвокат А., чието назначаване е по реда на чл.21, т.3 и чл.25, ал.1 и чл.26, ал.2 от Закона за правната помощ. Посочено е, че няма основание за назначаване на нов защитник, както и че дължи заплащане на правната помощ в случай на присъда или осъдително решение.

Отказът да бъде удовлетворено искането за безплатна правна помощ ищецът е обжалвал до Софийска градска прокуратура, от която получава отговор, че не са налице основания за инстанционен контрол по отношение на писмо – отговор на СРП от 21.01.2020г, тъй като на обжалване подлежат само постановленията и резолюциите като актове на първоинстанционната прокуратура.

По повдигнатото обвинение на С. е внесен обвинителен акт, по който е образувано НОХД №9804/2020г. по описа на СРС, НО, 13 състав, по което дело, видно

от писмо от 08.11.2021г на СРС, производството не е приключило пред първа инстанция.

По делото е представен протокол от проведено о.с.з. на 11.09.2020г по НД № 506/2020г на ВКС, по което подсъдим е М. С.. По посоченото дело С. е поискал назначаване на безплатна правна помощ по реда на Директива /ЕС/2016/1919, на което искане ВКС се прозная, че разпоредбите на Директивата са инкорпорирани в ЗПП, че подсъдимият не може да си позволи адвокатска защита и интересите на правосъдието изискват това и назначава на подсъдимият С. адвокат , предоставящ му безплатна правна помощ.

В о.с.з. на 11.10.2022г е изслушано заключението на СПЕ, изготвено от в.л. – психолог П., неоспорено от страните, съгласно което ищецът е претърпял негативни психологически последици и е преживял силен стрес, страх и безпокойство във връзка с неуказването на правна помощ. Според вещото лице за ищеца не е настъпила психологическа травма, нито трайни последици от това, че не му е назначен адвокат защитник в конкретно досъдебно производство.

Останалите събрани по делото доказателства не са от значение за установяване на факти относими към спора.

Ищецът твърди, че са нарушени негови права, гарантирани от европейското законодателство, при правораздавателна дейност, а именно правото да получи безплатна правна помощ/без задължение да я заплаща при определени условия/, предвидена в чл.3 от Директива /ЕС/ 2016/1919 и чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС.

Съгласно чл. 2 от Директива /ЕС/2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета относно правната помощ за заподозряни и обвиняеми в рамките на наказателното производство заподозрени или обвиняеми имат право на достъп до адвокат когато са задържани или трябва да бъдат подпомагани от адвокат в съответствие с правото на Съюза или националното право. Съгласно чл.3 от Директивата за целите на същата „правна помощ" означава финансиране от страна на държава членка на помощта от адвокат, осигуряваща упражняване на правото на достъп до адвокат. Съгласно чл.4 от Директивата държавите членки гарантират, че заподозрени и обвиняеми, които не разполагат с достатъчно средства, за да платят за помощ от адвокат, имат право на правна помощ, когато интересът на правосъдието изисква това. Съгласно чл. 12 от Директивата държавите членки държат синхронизиране на законодателството си с Директивата до 05.05.2019г.

Съгласно чл. 6, пар.3 от ЕКЗПЧОС една от гаранциите за справедлив процес е възможността всяко лице, обвинени в криминално престъпление да ползва адвокатска защита, ако не разполага със средства за заплащане на адвокат, да му бъде предоставена безплатно служебна защита, когато го изискват интересите на правосъдието.

В Закона за правната помощ е предвидена възможност за предоставяне на правна помощ под формата на процесуално представителство /чл.21,т.3 от ЗПрП/. Според редакцията на закона към м.01.2020г/ когато ищецът отправя искане за предоставяне на безплатна правна помощ като социално слаб/ - чл.23 от ЗПрП - системата за правна помощ по чл.21, т. 3 обхваща случаите, при които по силата на закон задължително се предвижда адвокатска защита, резервен защитник или представителство. Системата за правна помощ обхваща и случаите, когато обвиняемият, подсъдимият или страната по наказателно, гражданско или административно дело не разполага със средства за заплащане на адвокат, желае да има такъв и интересите на правосъдието изискват това. По наказателни дела преценката, че обвиняемият или подсъдимият няма средства за заплащане на адвокатско възнаграждение, се извършва от органа, който ръководи процесуалните действия, въз основа на служебно установеното имуществено състояние на лицето по конкретното дело. Съгласно чл.25 от ЗПрП в редакцията преди измененията с ДВ бр.102/23.12.2022г на лицето, получаващо правна помощ, се разяснява писмено с декларация по образец, утвърден от НБПП, че в случай на осъдително решение или присъда дължи възстановяване на разноските за правна помощ.

Съгласно чл.94 от НПК участието на защитник в производството е задължително при изброени обстоятелства, между които обвиняемият е задържан/т.6/ , както и когато обвиняемият не е в състояние да заплати адвокатско възнаграждение, желае да има защитник и интересите на правосъдието изискват това/т.9/.

От изложеното се установява, че в рамките на наказателното производство на заподозрено и обвиняемо лице са гарантирани права, по националното и по общностното право, едно от които е правото на защита , упражнявано от адвокат. Правото на защита според националното законодателство може да се предостави под формата на задължителна защита от защитник по реда на чл.94,ал.1, т.т.1-8 или под формата отново на задължителна защита при липса на имуществена възможност на обвиняемото лице да ангажира защитник, желание да ползва такъв и интересите на правосъдието да изискват участието на защитник- чл.94,ал.1,т.9 от НПК и чл. 21,т.3 и чл. 23 от ЗПрП. Именно втората форма на предоставяне на правна помощ е тази , уредена и гарантирана от горесцитираните норми на Директива /ЕС/2016/1919 и ЕКЗПЧОС.

По делото се установява, че още преди искането от страна на С. за предоставяне на правна помощ от 14.01.2020г на същият е назначен защитник, който да участва в наказателното производство. Назначаването на този защитник е на друго основание – не поради липса на средства и необходимост за защита интересите на правосъдието, а поради това, че С. е бил задържан. Назначаването на този защитник не отговаря на изискванията на Директива /ЕС/ 2016/1919 и на ЕКЗПЧОС, тъй като предоставяната от него правна помощ не е безусловно безплатна. При определена хипотеза за

защитаваното лице може да възникне задължение за заплащане на получената правна помощ. Не това е смисъла на чл.4 вр. чл.3 от Директивата и чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС. Смисълът на тези разпоредби е да се гарантира възможност на всяко лице, независимо от неговото здраве, от тежестта на повдигнатото обвинение, което иска да получи адвокатска защита, но не може да си позволи заплащането на адвокат, да получи такава. Проверката, която органът, който ръководи процесуалните действия в случая дължи е за възможността на лицето да заплати адвокатска защита и дали интереса на правосъдието изисква назначаване на такава.

По делото не се установява органът сезиран с искането на С. от 14.01.2020г да е направил проверка на тези обстоятелства. В рамките на пр.пр. № 33392/2019г по искането на М. С. е посочвано единствено, че му е осигурена адвокатска защита. Няма произнасяне по неговото искане за осигуряване на правна помощ при липса на средства и при наличие на интерес на правосъдието за осигуряване на такава защита.

На директивите не е даден пряк ефект като на регламентите. Независимо от това, гражданите на държавите на ЕО могат да се позовават директно на отделни разпоредби на дадена директива, ако разпоредбата е ясна и безусловна /т.е. нейното въвеждане би се изразило в дословно възпроизвеждане/, ако тя е годна да породи субективни права за отделни лица, ако са изтекли сроковете за транспониране на разпоредбата и държавата-членка не е осъществила мерки по въвеждането ѝ.

Случаят е именно такъв. Ищецът не се позовава на вреди от това, че директивата не е транспонирана, а се позовава директно на разпоредба на самата директива, гарантираща му право на безплатна правна помощ като страна в наказателното производство. Транспонирането на съответните разпоредби на Директивата е следвало да се осъществи до 05.05.2019г, но същинското възприемане на безплатната правна помощ е осъществено с измененията на чл.25 от ЗПрП с ДВ бр.102/23.12.2022г.

Пред органа, ръководещ процесуално-следствените действия в досъдебното производство С. се е позовал директно на разпоредбата на Директива /ЕС/ 2016/1919г. Тази разпоредба е ясна, недвусмислена, безусловна, поражда права на определена група лица, между които и настоящия ищец. Налице са основанията за директно приложение на разпоредбата на Директивата, което приложение ищецът не е получил. В рамките на пр.пр. № 33392/2019г С. не получава произнасяне- нито разрешение, нито отказ за ползване на безплатна правна помощ, каквато по същество иска и каквато Директива /ЕС/2016/1919 му гарантира.

По силата на принципа за лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, пар 3 от ДЕС и в трайната практика на СЕО/СЕС по въпросите за отговорността на държавите-членки за вреди, причинени от актове на националните съдилища, в рамките на своите правомощия всички органи на държавите-членки, вкл. административните и правораздавателните органи, имат задължението да гарантират спазването на нормите

на правото на Съюза. Според тълкуването на общностното право, дадено от СЕС в постановеното по преюдициално запитване решение от 04.10.2018г по дело C-571/16 всяка държава-членка може да регламентира процесуалния ред, по който да се упражняват предявени материални субективни права срещу държавата- за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди от неправилното прилагане на общностното право от национален съд, действащ като последна инстанция, но установените от националните законодателства изисквания във връзка с поправянето на вредите не трябва да бъдат по-неблагоприятни от изисквания, отнасящи се до подобни вътрешноправни искове /приложение на принципа на равностойност/, нито да бъдат уредени по начин, който прави получаването на обезщетение практически невъзможно или прекомерно трудно /принцип на ефективност/ . Т.е. според тълкувателната практика на СЕС всички правила относно исковете или жалбите да се прилагат еднакво за исковете или жалбите, основани на нарушение на правото на Съюза, и за сходни искове или жалби, основани на нарушение на вътрешното право и националните процесуални норми не трябва да правят практически невъзможно или прекомерно трудно упражняването на правата, предоставени от правния ред.

В изпълнение на така дадените разяснения в ЗОДОВ е уреден специалния ред за ангажиране на обезпечителногаранционната отговорност на държавата за причинени имуществени и неимуществени вреди на физически и юридически лица от правораздавателна дейност на съдилища, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз - чл. 2в /ДВ, бр. 94/2019г/. Тази разпоредба дава възможност на засегнатите лица да предявят иск за ангажиране обезпечително-гаранционната отговорност на държавата за причинените вреди от правораздавателна дейност на съда. За да се ангажира тази отговорност на държавата ищецът следва да твърди и да докаже нарушена правна норма на общностното право , която предоставя права на частноправни субекти, нарушението да е достатъчно съществено и да съществува пряка причинно- следствена връзка между това нарушение и претърпяната вреда.

От гореизложеното следва, че ищецът доказва нарушаване на норма на общностното право, която му предоставя права като частноправен субект.

По делото ищецът твърди още нарушение на нормите на уреждащи правото на справедлив процес в частта, гарантираща му безплатна адвокатска защита, при липса на средства за заплащане на такава защита, уредени и в чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС. ЕКЗПЧОС не е част от правото на ЕС, но това не е пречка защитата на основните права и свободи, които Конвенцията предоставя на адресатите си, да се осъществява по настоящия ред. Това е така, защото правото на ЕС припознава гарантираните от Конвенцията права и свободи като принципни и основополагащи- чл.6 от ДЕС и в своя практика Съда на ЕС е посочвал, че зачита основните права, които са залегнали в общите принципи на правото на общността и които са гарантирани от

международните договори за защита правата на човека, по които държавите членки са страни, един от които е ЕКЗПЧОС.

Държавата отговаря за вредите от нарушаване на правото на Европейския съюз, когато нарушението е достатъчно съществено, като нейната отговорност е обективна. Според практиката на ВКС по сходни случая когато нарушението е извършено умишлено или при неполагане на дължимата грижа, само това е достатъчно то да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено", но това не означава, че полагането на дължимата грижа изключва отговорността на държавата- в този смисъл решение № 16/2021г по гр.д. № 1914/2020г на IV ГО на ВКС. Освен в посочените случаи нарушението може да бъде квалифицирано като "достатъчно съществено" и въпреки полагането на дължимата грижа когато държавният орган няма право на преценка, нарушената норма е ясна и прецизно формулирана и др.

При така разясненото съдържание на понятието „достатъчно съществено” нарушение на правото съдебният състав приема, че ответникът е допуснал такова нарушение , тъй като е отказал по някаква причина да приложи разпоредба от правото на ЕС която е ясна, конкретно формулирана, която гарантира основни права в сферата на правораздаването на страните в процеса, поради което приложението ѝ не е в зависимост от преценка на органа дали и кога следва да се приложи. Ответникът е дължал произнасяне по искането за предоставяне на правна помощ, като е дължал изследване на предпоставките за предоставяне на такава, мотивиране на отказа, ако бе приел наличие на основание за такъв, и съответно - предоставяне на право на обжалване на отказа по реда на чл.25 от ЗПрП.

Съгласно трайната практика на ВКС – например решения №№ 184/2015г по гр.д. № 7127/2014г , 138/2013г по гр.д. № 637/2012г , реш. № 48/2016г по гр.д. № 3537/2015г и трите на IV ГО на ВКС, които са постановени при разглеждане на искове по чл.2 от ЗОДОВ, но според настоящия съдебен състав могат да се ползват и по настоящия случай, като аналогичен, при претендирана отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани от действията на правозащитните органи, в тежест на пострадалия е да докаже засягането на съответното благо /засягането на правото на личен живот, на чест, достойнство, свобода / и с това, ако са доказани останалите елементи от фактическия състав на този вид отговорност, искът за обезщетение е доказан в своето основание. Не е в тежест на пострадалия да докаже всяко свое негативно изживяване, причинено или свързано с установеното правонарушение. В този случай практиката приема, че искът за ангажиране на отговорността на държавата е доказан в своето основание и съдът , с оглед разпоредбата на чл.162 от ГПК, следва да определи размера на дължимото се справедливо обезщетение за претърпените вреди. В тежест на ищеца е да установи , ако твърди настъпването на такива, претърпените вреди над обичайните размери за ситуацията.

С оглед изложеното и за да сформира своето вътрешно убеждение и като съобразява разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ съдът приема, че ответникът дължи обезщетение за психическите, физически и емоционални увреждания на ищеца, които са пряка и непосредствена последица от повдигнатото незаконно обвинение.

Ищецът по делото не доказва вреди, които да е претърпял и да са над обичайните по интензитет, вид и продължителност, които е нормално да се търпят при сходни случаи, така че да му се дължи обезщетение в завишен размер.

Съдебният състав приема, че по делото е установено, че ищецът е претърпял вреди от неспазването от страна на ответника на правата на ищеца, предоставени му от общественото право. За установяване на тези вреди съдът е събрал СПЕ, която съдът кредитира. Установеното от вещото лице – преживян стрес от ищеца и негативни психологически последици – настоящият съдебен състав приема, че е житейски логично да се дължат както на засегнатите права на защита от ответника, така и на висящото наказателно производство, на притесненията от възможността С. да бъде осъден ефективно, от необходимостта да се явява за процесуално-следствени действия и т.н. Неспазването на предоставени права на защита на страна в процеса логично водят до страх, гняв от несправедливостта, стрес. В случая тези психически вреди са съпътствани от стреса от висящото наказателно производство. При съобразяване на претърпените вреди от ищеца следва да се съобрази и обстоятелството, че същият все пак е ползвал правна помощ в рамките на наказателното производство, което е гаранция за законосъобразното му протичане, пък било то и правната помощ да не е от вида, каквато защита е търсил ищеца. При съобразяване на претърпените от ищеца вреди, такива каквито е нормално един емоционално зрял, здрав човек да изпита в аналогично положение съдебният състав приема, че справедливото обезщетение, което ответникът дължи на ищеца е в размер на 100.00лв.

До посочената сума предявеният иск се явява доказан по основание и по размер.

Върху присъдената главница ответникът дължи законна лихва от деня на увреждането, доколкото увреждащото лице е изначално известно – в този смисъл решение № 71/2020г по гр.д. № 3804/2019г на ВКС, IV ГО. Увреждането на правата на ищеца настъпва с отказа на ответника да се произнесе по искането за назначаване на безплатна правна помощ с писмо от 20.01.2020г, от която дата ответникът дължи законна лихва върху главницата.

Изводите на двете съдебни инстанции частично не съвпадат. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта, с която предявеният иск е отхвърлен за сумата от 100.00лв и за тази сума искът следва да бъде уважен. В останалата си част обжалваното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

Страните не претендират разноси по делото.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 263334 от 18.11.2022г, постановено по гр.д. № 2564/2020г по описа на Софийски градски съд, ИО, 7-ми състав в частта, с която е отхвърлен предявения иск от М. М. С. против Прокуратура на Република България за заплащане на обезщетение в размер на 100.00лв на осн. чл.2в от ЗОДОВ, както и законна лихва върху главницата, считано от 20.01.2020г до окончателното ѝ заплащане и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Прокуратура на Република България да заплати на М. М. С. с ЕГН *****, на осн. чл.2в от ЗОДОВ, сумата от 100.00лв- обезщетение за претърпени неимуществени вреди , причинени от нарушаване на правото на ЕС- чл.4 вр. чл. 3 от Директива /ЕС/ 2016/1919 и чл.6, пар.3 от ЕКЗПЧОС- гарантиращи право на безплатна адвокатска защита, което право му е нарушено по ДП № 1626/2019г по описа на 05 РУ-СДВР, пр.пр.№33392/2019 г. по описа на СРП, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 20.01.2020г до окончателното ѝ заплащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 263334 от 18.11.2022г, постановено по гр.д. № 2564/2020г по описа на Софийски градски съд, ИО, 7-ми състав, в останалата обжалвана част.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред ВКС в 1-месечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал.1 и ал.2 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____